

Bijlage 1: Vliegen naar de Maan

Er was eens... een pop, een poppenkastpop. Om precies te zijn een marionet. Een pop met touwtjes. Touwtjes aan armen en benen en aan het hoofd. Zo kon de poppenspeler de pop goed bespelen, en dat deed ze iedere dag. De poppenspeler verzong prachtige verhalen voor de kinderen in haar publiek. De pop vond het leuk om op te treden. Maar soms kon de marionet ervan dromen en ernaar verlangen om zelf de touwtjes in handen te hebben en een eigen avontuur te mogen verzinnen.

Op een dag was de poppenspeler ziek. 'Oh jee! Zo dadelijk is er een voorstelling! We kunnen de kinderen toch niet teleurstellen?', dacht de pop. 'Ze hebben een kaartje gekocht en verheugen zich op de voorstelling! Wat nu?!'

Vanaf hier beelden de leerlingen uit zoveel mogelijk uit de pop doet.

De pop hing achter de poppenkast, waar die altijd hing als er geen voorstelling was. Rechtop maar helemaal slap. Het hoofd slap naar beneden, de armen en benen ook. De pop dacht na. Heel hard na. 'Ik kan het vast zelf!... zelf bewegen... zelf een verhaal verzinnen...'

De pop concentreerde zich en bewoog langzaam het hoofd. Omhoog.

'Ik kan het!', dacht de pop weer, en voelde zich trots. De pop keek voorzichtig naar rechts, naar links en naar beneden.

'En nu laat ik me vallen: een, twee drie...'

De pop kwam los van het haakje, liet zich vallen en... zakte als een slappe lappenpop in elkaar op de grond. Oef! Au!

Heel langzaam bewoog de pop het hoofd omhoog, dan de rechterarm, de linkerarm, vervolgens de benen en telde weer tot drie: 'Een, twee, drie!'

En stond ineens rechtop. 'Joepie!, zie je wel. Ik kan het!'

De pop strekte de rechterarm uit boven het hoofd, daarna de linkerarm. Maakte zich lang, gooide het rechterbeen in de lucht en het linkerbeen, en maakte vervolgens van blijdschap een heleboel malle bewegingen.

'Kom! Aan het werk. Ik moet het poppentheater inklimmen met het trapje.' De pop klom voorzichtig, treetje voor treetje, omhoog.

Het publiek kwam binnen. De kinderen gingen vol verwachting zitten. 'Nu gaat het beginnen', dacht de pop. 'Nu moet ik een verhaal verzinnen.'

'Waar droom ik van? Wat zou ik het allerliefste willen...?'

Ineens wist de pop het!

'Ik wil vliegen naar de maan! Die mooie volle maan met haar aardige gezicht. Die in de poppenkast hangt aan een touwtje in de lucht met een lampje erin.'

De pop zuchtte diep en was een beetje zenuwachtig. Oei, wat was dit spannend. Zonder oefenen een voorstelling spelen. De gordijntjes gingen langzaam open. De kinderen in het publiek werden stil.

De pop keek naar het publiek en fluisterde: 'Ik heb een droom, een wens. Ik vind de maan daar hoog in de lucht zo mooi, ik wil er naartoe. Maar hoe kan ik dat? Dat lukt me nooit!' De pop keek verdrietig en liet het hoofd en schouders hangen. Opeens keek de pop weer op. 'Hebben jullie een idee?', vroeg de pop aan het publiek. De kinderen begonnen te roepen:

'Ga op je tenen staan!' Maar het was niet hoog genoeg.

'Spring omhoog!' En de marionet sprong zo hoog mogelijk, maar het was niet hoog genoeg.

'Ga met een vliegend tapijt!' De marionet ging in kleermakerszit op het tapijt zitten en zweefde omhoog. Maar het was niet hoog genoeg.

‘Neem de raket!’

De pop deed het deurtje van de raket open en kroop naar binnen, ging op een klein stoeltje zitten en hield zich goed vast. 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1... de pop werd achteruit in de stoel gedrukt. En daar ging de raket. Omhoog. Zo hoog dat er geen zwaartekracht meer was. De pop maakte zich los uit het stoeltje en zweefde door het deurtje de raket uit. Alles ging in vertraging, als bij slow motion. De pop maakte zwevend in de grote ruimte allemaal bewegingen: zwom, fietste, zwaaide met de armen en maakte vliegbewegingen. ‘Oh wat is dit fijn. Wat is dit leuk!’ Al zwaaiend naar de maan riep de pop: ‘Ik kom eraan!’

Ineens voelde de marionet zich heel erg moe en moest gapen, wreef zich in de ogen, maar kon ze niet meer openhouden. Zakte als een slappe pop ineen en kon nog net denken: ‘Wat als ik het allemaal maar gedroomd heb?’ En viel toen in een diepe slaap.